

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 29

3 czerwca 2022

Wiara Słowian

Wiara u Słowian ukształtowała się na bazie słowiano-aryjskich „Wed”. Słowiano-Aryjczycy wychodząc z Hiperborei na Syberię rozeszli się po świecie zanosząc z sobą święte księgi „Wed”. Dotarli do Europy, Indii, Iranu, Chaldei (Sumeru), Egiptu i Etiopii. Na bazie słowiano-aryjskich „Wed” ukształtowała się religia Indii i Iranu, a na bazie języka słowiańskiego powstał sanskryt w Indiach i język awestyjski w Iranie, będący odmianą sanskrytu. Na bazie słowiańskich Wed powstały hinduskie „Wedy”, jest to część tych samych „Wed” tylko dostosowane do języka i kultury Indii.

W pewnym momencie w dziejach drogi słowiańskich i hinduskich „Wed” się rozeszły i były tworzone już oddzielnie, jako nowe „Wedy”. Niemniej jednak bogowie i podstawy wiary tak w Indiach jak i u Słowian były te same, a różniły się tylko nazewnictwem. W różnych okresach w dziejach na rozległych obszarach Słowiańszczyzny ci sami bogowie byli też niekiedy różnie nazywani. Starodawna wiara słowiańska jest to wyznanie a nie religia, zwłaszcza jak religie tak zwane abrahamowe (judaizm, chrześcijaństwo i islam). Słowo religia oznacza – sztuczne przywrócenie Duchowej więzi między ludźmi a bogami. Słowianom nie jest potrzebne przywrócenie Duchowej więzi, bowiem więź ta nigdy nie zerwała się, gdyż bogowie słowiańscy – są ich Przodkami, a oni są ich dziećmi. Słowianie są zrodzeni a nie stworzeni.

Słowianie czcili jednolitego i niepojętego Boga-Stwórcę Wszechświata Świętowita (Ra-M-Ha), jako Źródło od którego idzie potok energii Inglii we wszystkich jej rodzajach. Nazwa

– Da'Aryjskie słowa Inglija, oznacza Pierwotny Ogień Zradzający Życie w nieskończonych nieskończonościach to znaczy wprowadzonych i stworzonych przez Jedyne Boga-Stwórcę (Ra-M-Ha).

Oprócz Boga (Ra-M-Ha) Słowianie czcili swoich pierwszych Przodków i Opiekunów z gwiazd, jako personifikację różnych aspektów Boga Najwyższego. Dla nich także były stworzone specjalne obrazy, które pozwalały koncentrować uwagę i wolę mnóstwa ludzi dla kierowania siłami przyrody, na przykład, dla wezwania deszczu. Ponieważ ludzie – jako mali bogowie, do stworzenia wielkich sytuacji muszą łączyć swoją wolę i energię psychiczną. Te obrazy także zwano bogami. Takich obrazów-bogów u naszych przodków było trzy rodzaje na czele z tym, którego oni nazywali Świętowitem (Ra-M-Ha).

W głównym ujęciu Bogami po Bogu Wszechświata Świętowicie (Ra-M-Ha) byli; Bóg Ojciec Swaróg i Bogini Matka Bogurodzica Łada/Lada. Ich dziećmi byli; Bóg Perun (Swarożyc), Bogini Dziewanna oraz Bóg Weles (Nij). Żoną Peruna była Bogini Perperuna. Ich dziećmi byli; bóg Tarh, zwany Dażdbogiem (dającym dawne „Wedy”) i jego siostra bogini Tara. Żoną Welesa (Nija) była Bogini Nija. Swaróg, Łada i Perun tworzą główną triadę słowiańskich Bogów.

Bóg Świętowit – Święty Pan utożsamiany z Wszechświatem (Kosmosem) objawia się w trzech boskich osobach/postaciach tworząc męską triadę słowiańskich bogów: (Swaróg, Perun i Weles). Triadzie bogów odpowiada triada słowiańskich bogiń: (Łada, Perperuna i Nija).

Bóg Świętowit jako Pan Wszechświata-Kosmosu przedstawiany był z czterema głowami lub twarzami, jako Czworogłów, gdzie każda głowa odpowiadała jednej strefie Wszechświata. Wszechświat (Kosmos) dzieli się na 4 strefy, dwie z nich są niematerialne – duchowe a dwie materialne. Strefy niematerialne to: Absolut – jądro i dusza Kosmosu, jest to energetyczna inteligencja wszechświata znajdująca się w centrum, w tak zwanej Koronie.

Wokół niego roztacza się ciemna energia – Inglicja, energia życiowa wszechświata, wypełniająca cały Wszechświat niczym bezmiar wód, utożsamiana z Boginią Pramatką. Jest to świat pulsującej ciemnej energii przenikającej cały Wszechświat, jest to niematerialny świat duchowy.

Strefy materialne to materia i jasna energia (światło). Jest to świat życiodajnego światła słonecznego, które pochodzi z niezliczonej ilości gwiazd we wszechświecie. Cały czas występuje wymiana energetyczna pomiędzy światem materialnym i duchowym. Wszelka materia we wszechświecie, ta widzialna i niewidzialna, tworzona jest z kwantów pierwotnej ciemnej energii stworzenia i na powrót może rozpuścić się w świetle kwantów tej energii. Poprzez ciemną energię istnieje ciągłe połączenie energetyczne z Absolutem – Źródłem wszystkich elementów Kosmosu, tych materialnych i tych niematerialnych – duchowych.

Wszystkie gwiazdy, planety i księżyce w sensie energetycznym mają ciało eteryczne, podobnie jak materia ożywiona (rośliny, zwierzęta, ludzie). Nasza planeta Matka Ziemia-Mokosz w sensie energetycznym ma połączenie ze Źródłem, podobnie jak człowiek. Podobnie jak człowiek posiada czakry energetyczne przez które komunikacja i wymiana energetyczna się odbywa. Budowa materii składająca się z atomów jest natomiast odwzorowaniem fraktalnym od Wszechświata do atomu.

Bogini Pramatka (Inglicja) jako duch boga – energia stworzenia przenikająca cały wszechświat, będąca jednocześnie energią życiową wszechświata jest traktowana na równi z Perunem i Welesem. Ogólnie 4-strefowy kosmos patronowany jest przez czwórkę bogów jako cztery objawienia Świętowita: Swaróg (absolut), Pramatka (Inglicja), Perun i Weles. Bóg Swaróg – bóg nieba i bogini Pramatka – energia stworzenia, tworzą ojca i matkę boga najwyższego, jako źródło wszelkiego stworzenia. W wierze u Słowian, bóg Swaróg (mózg kosmosu) utożsamiany jest z bogiem Świętowitem – całym kosmosem, a bogini Pramatka – energia stworzenia z boginią Ładą. Podobnie jak w hinduizmie

bóg Brahman (absolut kosmosu) utożsamiany był z bogiem Brahmą – całym kosmosem, a Pramatka (Dewi/Prana) – energia stworzenia z boginią Saraswati.

Bogini matka w różnych kulturach była różnie określana i personifikowana: Wielka Bogini, Królowa Niebios, matka bogów i ludzi, bogini mądrości (Pramatka, Dewi, Maja, Prana, Inglicja, Namma, Łada, Saraswati, Hathor, Sofia). Matkę Ziemi nazywano Prythiwi, Mokosz, Ki, Gaja.

Bóg Świątówit jako pan wszechświata przedstawiany był także z trzema głowami lub twarzami jako Trzygłów, triada słowiańskich bogów, jako wyobrażenie trzech aspektów boga Świątówita (Swaróg, Perun i Weles). Trzygłów stanowi trzy różne objawienia jedyne go boga i każda z postaci ma określoną rolę do spełnienia w cyklu życia wszechświata, odwzorowując trójpoziomowy Wszechświat (Prawi, Jawi, Nawi). Bóg Świątówit opiekuje się każdym z tych trzech poziomów, w jednym ze swoich objawień. A energia życiowa wszechświata Inglicja – bogini Pramatka przenika i łączy te poziomy.

Bóg najwyższy Świątówit i najwyższa bogini Pramatka, oraz bóg nieba Swaróg i bogini Łada, reprezentują boga w dwóch postaciach, męskiej i żeńskiej, jako ojca i matkę w jednej osobie i wraz z Perunem i Welesem stanowią pełną triadę najważniejszych bogów słowiańskich.

Triada słowiańskich bogów: bóg ojciec Swaróg i bogini matka Łada utożsamiana z duchem boga, oraz ich syn bóg Perun (Swarożyc) wraz ze swoją żoną boginią Perperuną; tworzą świętą trójkę słowiańską. U Słowian mężczyźni i kobiety traktowani byli jednakowo, na równi mogli być kapłanami i kapłankami.

Chrześcijaństwo przejęło wprost te wierzenia podstawiając swoich bogów: bóg ojciec i matka boża Maryja utożsamiona z duchem bożym (świętym), oraz ich syn bóg Jezus wraz ze swoją żoną boginią Marią Magdaleną tworzą świętą trójkę chrześcijańską.

W triadzie słowiańskich bogów: (Swaróg, Łada i Perun); Swaróg i Perun reprezentowani są przez Słońce, jako męska energia Yang; a Łada i Weles reprezentowani są przez Księżyc, jako żeńska energia Yin.

Świętowit: bóg najwyższy, kosmos – pan wszelkiego stworzenia; jego atrybutem jest Słońce jako symbol boga najwyższego oraz kielich w kształcie rogu obfitości.

Swaróg: bóg ojciec, utożsamiany z absolutem – pan Prawi i nieba; jego atrybutem jest Słońce jako światło i światłość.

Perun: pan Jawi – pan widzialnej części świata, materii, powietrza i ziemi; jego atrybutem jest Słońce jako światło i żar z nieba oraz piorun.

Weles: pan Nawi – pan niewidzialnego świata duchowego, zaświatów, ziemi i podziemi; jego atrybutem jest Księżyc jako światło odbite, świecące w tle oraz ogień na ziemi, ognisko domowe, a także wewnętrzny ogień duchowy.

Odpowiednikami Peruna i Welesa w indyjskich wierzeniach wedyjskich są Wisznu i Śiwa oraz Mitra i Waruna. W wierze słowiańskiej tak jak w hinduizmie jeden obrót Kosmosy to jest jedna doba życia boga Świętowita. W czasie dnia Wszechświat jest pod opieką Peruna, a w czasie nocy Wszechświat jest pod opieką Welesa. Stąd też między innymi Słońce jest atrybutem Peruna a Księżyc jest atrybutem Welesa. W późniejszych wierzeniach te nawiązania do kosmosu zostały niejako pominięte a pozostały nawiązania do Jawi i Nawi oraz dnia i nocy na Ziemi.

Księgą Świętą Słowian są słowiano-aryjskie „Wedy”. „Wedy” dzielą świat duchowo-materialny na trzy światy, jest to idea trójdzielności świata:

1. Prawia – to co niewidzialne (siły sprawcze i byty nadrzędne), jasny świat słowiano-aryjskich bogów, świat duchów opiekuńczych, a także wyższej jaźni.

2. Jawia – to co jawne (świat widzialny-materialny i jasna energia), świat ludzi – widocznej części osobowości, ale także przejawiający się poprzez osobowość świat duszy jako średniej jaźni.

3. Nawia – to co niejawne (świat niewidzialny – ciemna energia duchowa), kraina sił nadprzyrodzonych, świat duchów i dusz zmarłych, a także niewidzialny świat duszy i ukrytej części osobowości jako niższej jaźni.

Jawia i Nawia stanowią dwa przeciwstawne a zarazem uzupełniające i przenikające się żywioły energii męskiej Yang i żeńskiej Yin.

Koncepcja Prawi, Jawi i Nawi łączy się także z wyobrażeniem świata jako drzewa kosmicznego. Obraz drzewa charakterystyczny jest dla wielu systemów starożytnych religii. Określało ono model świata podzielonego na trzy części: wyższą, średnią i niższą, co odpowiadało; koronie, pniu i korzeniom. Widoczna kora drzewa to zewnętrzna osobowość a to co pod krą, wewnątrz pnia to jest dusza.

Drzewo Kosmiczne przedstawiające model Wszechświata podzielonego na trzy części, stanowi symbol jednoczący trzy główne poziomy i wymiary Kosmosu, ale także przedstawia trójkę jaźni człowieka (niższa – Nawia, średnia – Jawia i wyższa – Prawia).

Wiara słowiańska oparta była na cyklach zachodzących w przyrodzie. Święta obchodzone były w okresach równonocy marcowej i wrześniowej oraz przesilenia czerwcowego i grudniowego. Roczny cykl obrotu Ziemi wokół Słońca oparty był na trzech porach, były to: wiosna, jesień, zima, co odpowiada trzem przestrzeniom życiowym: Jawi, Prawi, Nawi. Latem nazywano cały rok, czyli czas roczny określano w latach. Dlatego czas życia i istnienia czegokolwiek, do tej pory określany jest w latach, a nie w rokach.

System liczbowy był systemem szesnastkowym. Natomiast na

południu w Sumerze i Egipcie obowiązywał system piętnastkowy. Dopiero później gadzi bogowie poprzez tworzone przez nich bliskowschodnie religie, których kontynuacją jest chrześcijaństwo, islam i judaizm; wprowadzali na siłę system dziesiętny, bardziej zrozumiały dla niewolników, bo do tej roli sprowadzili ludzkość na Ziemi.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net